

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ป่าโลกล้านปี
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกัน ในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันแรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึกลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกทะลุข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมัจฉาหารธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไอ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และ
ไดโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว
อาทิ หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์
ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง
ทั้งพิษรักและแรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ใใจของนักอ่าน ตั้งแต่
บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น เพชรพระอุมา ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ เพชรพระอุมา ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरषา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ปาโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพทุกชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู้ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น ๖
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๗
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๘
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ ๙
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๑๐
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ๑๑
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๒
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ๑๓
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๔
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 17

ตอน ป่าโลกล้านปี

125

ทั้งคณะพากันยืหนึ่งซิ่งไปชั่วขณะ เบิกตาโพล่งจ้องไปในทิศทางนั้นเป็นตาเดียว กลุ่มพรานพื้นเมืองยังไม่มีใครเฉลียวคิดอะไรได้ในขณะนี้ ต่างแยกย้ายกันถือโอกาสลงนั่งพักเหยียดแขนขา และดื่มด่ำอย่างกระหาย

รพินทร์ ไพรวลัย ตื่นจากภวังค์อันหนักอึ้ง และเกือบสะดุ้งเมื่อรู้สึกว่ามีมือวางบนไหล่ ท่านหัวหน้านาคณะนั้นเอง เซษฐาี่ยมให้อย่างเยือกเย็น

“ไ้ ผูกอง ถ้ามันไม่ดีเสียแล้วซี”

จอมพรานไม่กล่าวอันใดทั้งสิ้น ยกนิ้วขึ้นตืด กลุ่มพรานพื้นเมืองหันมามองตามเสียงนั้นเป็นตาเดียว พอสบตาแงซายผู้กำลังยืหนีดอกสูดลมหายใจลึกล้ำหน้าห่างจากทุกคนออกไป

ทางหนึ่ง เขาก็กวักมือเรียก ร่างนั้นเดินสวบๆเข้ามาหาโดยปกติ
พรานใหญ่คงไม่กล่าวอะไรอยู่เช่นเดิม หากแต่ส่งกล้องส่อง
ทางไกลให้แล้วชี้มือแทนความหมายไปยังช่องเขาขาดนั้น
แกซายมีสีหน้าฉงนเล็กน้อย ไม่ถามอะไรเหมือนกัน ยกกล้อง
ขึ้นจรดกับสายตาทั้งคู่แล้วปรับเลนส์ซ้ำๆอย่างเยือกเย็น

อึดใจใหญ่จึงลดกล้องลง สีหน้าและแววตาเปลี่ยนไป หัน
มองหน้าจอมพรานและคณะเจ้านาย

“แกเห็นแล้วใช่ไหม แกซาย?”

เซษฐาถามเบาๆ

“ครับ นายใหญ่ ผมเห็นร่างตัวนั้น”

“แล้วแกคิดยังไง เหตุการณ์บังเอิญ? ร่างคนละตัว?...”

ไชยยันต์พูดเร็ว จ้องหน้าเซมิง

แกซายเบือนหน้าซ้ำๆไปทางพรานใหญ่เหมือนขอทราบความรู้สึกของเขา ก็ไม่พบอะไรมากไปกว่าสัญญาณเจียบขริมจากดวงตาคู่ นั้นเท่านั้น

“มีทางอื่นที่เราจะตัดทิวเขานี้ออกไป โดยไม่จำเป็นต้องผ่านช่องที่เห็นอยู่นั้นบ้างไหม?”

รพินทร์พูดเรียบๆ น้ำเสียงปกติที่สุด แต่ก็เป็นการงานที่สุดเช่นกัน

จอมพเนจรกระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปากนิดหนึ่ง เหลียวกลับไปมองทางช่องเขาซึ่งเห็นอยู่เบื้องหน้าแห่งเดิม

“ผู้กองเห็นแล้ว จากแผนที่ลายแทงฉบับนั้น และผมก็เห็นเหมือนกันในแผ่นภาพแห่งความฝัน ไม่มีเส้นทางอื่นใดอีกเลยทั้งสิ้น นอกจากว่าเราจะปีนเขาอันสูงชัน และถ้าปีนได้สำเร็จ ก็หมายถึงว่าจะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าอาทิตย์เต็มๆ มันเสียเวลาและเสี่ยงอันตรายโดยใช้เหตุ”

“ถ้านั้นก็แปลว่า ไม่ว่าจะมီးอะไรเกิดขึ้น เราจะต้องตัดผ่าน
ช่องเขานั้นออกไปให้ได้ และในระยะเวลาที่จำกัดด้วย!”

พรานใหญ่เพิ่มพ้าเหมือนจะกล่าวกับตนเอง บดริมฝีปาก
แน่น ตาทั้งคู่หรือลงเหมือนจะตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง

“รพินทร์...หมายความว่าไอ้ยักษ์...มันดักอยู่ตรงนั้นหรือ?”

ดารินสะกิดแขนเขาถามเกือบเป็นเสียงกระซิบ หน้าขาว
เผือด

“รูปการณ์มันบอกอย่างนั้นเสียแล้วละครับคุณผู้หญิง ถ้า
แรงที่เราเห็นในกลองนี้เป็นตัวเดียวกันกับที่ติดตามเรามาตลอด
ก็ไม่มีปัญหา มันแน่...”

แล้วเขาก็หันมาทางหัวหน้าคณะ กล่าวโดยเร็วต่อมาว่า

“พวกคุณชายและทุกคนรอพักอยู่ที่นี้สักครู่ได้ไหมครับ
ผมกับแวงชายสองคนจะเข้าไปใกล้กว่านี้อีกสักนิดและเลือกชัยภูมิ
ส่องกล้องสำรวจดูให้รู้ชัด ถ้าเป็นมันจริง ๆ เชื่อว่าเราจะต้องเห็น
ได้จากกลองแน่นอน เพราะภูมิประเทศตรงช่องเขานั้นไม่มีอะไร
บังมากนัก มันคงไม่สามารถหลบกำบังได้มิดชิด”

ก่อนที่จะเซษฐาจะตอบ ดารินก็ชิงพูดขึ้นทันที

“ทำไมจะต้องให้พวกเรารออยู่ที่นี้ด้วย จะไปดูให้เห็นแน่ก็ไปด้วยกันนี่แหละ ยกเว้นสัมภาระกับลูกหาบให้หยุดอยู่ตรงนี้ก่อน”

“จริงด้วย ผูกอง เราไปด้วยกันทั้งหมดนี่แหละ ยกเว้นพวกลูกหาบให้เฝ้าของรออยู่ที่นี้”

ไชยยันต์ยืนยันมาอีกคนหนึ่ง

ไม่มีปัญหาที่จะต้องโต้เถียงกันมาก เมื่อคณะนายจ้างปรารถนาเช่นนั้น ก็ไม่มีความจำเป็นที่เขาจะต้องขัด รพินทร์หันไปร้องสั่งพวกพรานพื้นเมืองของเขาทั้งหลายให้ทราบวัตถุประสงค์ แล้วออกเดินนำเลาะลัด เลียบกำบังไปตามชายป่า หินเตี้ยๆ ซึ่งติดกับทุ่งราบที่โผล่ออกมาพบนั่นโดยเร็วแข่งกับเวลา เพียงชั่วไม่กี่นาที ก็เลือกได้หมูหินบนพื้นที่ดอนลูกหนึ่งในมุมเฉียงกับตำแหน่งซึ่งลูกหาบพักอยู่ในขณะนี้ ห่างจากที่เดิมออกมาได้ประมาณ 200 เมตร ปีนขึ้นไปบนยอดสูงแล้วพึงพาทายบนยอดเนินนั้น ใช้กล้องส่องตรวจดูตรงช่องเขาขาดอย่าง

ระมัดระวัง เซซฐา ดาริน และไชยยันต์ ซึ่งมีกล้องประจำตัวติดมือ
อยู่แล้วก็ปฏิบัติตามโดยแยกกันสองคนละมุม

ชั่วไม่ทันถึงจิตใจของการส่องตรวจดูจากตำแหน่งใหม่นี้
ไชยยันต์ก็อุทานลั่นออกมาอย่างลืมหึว่า

“ชัดเลย มันละ! นอนหมอบอยู่บนชะง่อนหินที่โผล่ยื่นขวาง
ออกมานั้น!”

และทุกคนก็เห็นพร้อมกันหมด ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจ
บอกถูก

รพินทร์ถอดกล้องออกจากสายตา ส่งไปให้แ่งชาย ตนเอง
ใช้นิ้วมือคืบสันจุมูก หลับตานิ่งเหมื่อนจะนอนพักอยู่ตรงนั้น
แ่งชายเมื่อมองเห็นชัดแน่ใจแล้ว ก็ส่งผ่านไปให้มาเรีย

จากภาพในกล้อง หรือแม้จะด้วยตาเปล่าก็ตาม ซึ่งอาจ
เห็นได้รางๆ หากมีการชี้ตำแหน่งบอกกันเสียให้รู้ชัด ไอ้มหายักษ์
จ้าวแห่งพิภพโลกในอดีตนอนหมอบนั่งดักขวางอยู่ปากทางของ
ช่องเขาขาด อาการของมันราวกับว่าจะรอคอยดักพบคณะ

มนุษย์ทุกคนที่กำลังจะบ่าหน้าเข้าไปหาอยู่ในขณะนี้ สีสัน และท่าหมอบตัวของมันแทบจะกลืนกับสภาพของก้อนหินที่แวดล้อมอยู่ก็จริง แต่โดยเลนส์ขยายขนาด 12 เท่า ช่วยแยกให้เห็นชัดทีเดียวว่า ส่วนไหนคือหิน และส่วนไหนคือร่างกายของมัน ซึ่งปรากฏอยู่ในทิศทางมองของฝ่ายมนุษย์ยามนี้ เกือบจะเห็นครบหมดทั้งตัว

แรงตัวนั้นบินว่อนอยู่เหนือตัวของมัน บางขณะก็บังอยู่กบยอดหิน และบางขณะก็ไถลออกมาทาบท้องฟ้าซึ่งเป็นแบ็คกราวนด์อยู่เบื้องหลังช่วยให้เห็นชัดขึ้นอีก เพราะปราศจากต้นไม้บัง

มาเรีย ฮอฟมัน ขยับริมฝีปากขมุกขมิบ เหลือบตาขึ้นไป เบื้องบนท้องฟ้า แล้วเอามือทำอาเมนอย่างคนใกล้จะหมดลมหายใจ

“นี่คือเจ้าเวรนายกรรมเก่าของพวกเราทุกคนละ...”
เซษฐากล่าวแหบแห้ง “เดี๋ยวนี้ พิสูจน์ได้ชัดแล้วว่า พวกเราทั้งหมดกำลังฝ่ากฎของธรรมชาติอย่างร้ายแรงที่สุด เพื่อที่จะเดินทางไปสู่ดินแดน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าหวงห้ามไว้ และ ‘เขา’ ก็มีหน้าที่คอยสกัดกั้นยับยั้งเราไว้ เราจะตายกันทั้งหมด หรือว่าจะ

ยอมจำนนถอยกลับเท่านั้น เอาละ! ผู้กอง พวกเราทุกคน
อยากจะฟังความเห็นของคุณว่าจะเอาอย่างไร จากสิ่งที่เราเห็นกัน
อยู่ที่นี่แล้ว ถ้าคุณเห็นว่าเราสมควรจะกลับ ผมก็พร้อมแล้วที่จะ
กลับ อย่าย้อนถามหรือฟังความเห็นจากผมอีกนะ ผมบอกแล้ว
ว่ามอบหน้าที่การตัดสินใจให้กับคุณ”

อย่างไม่ต้องใช้เวลาไตร่ตรองอะไรทั้งสิ้น รพินทร์ ไพรวัลย์
พูดเรียบ ๆ ว่า

“ผ่านมัน แล้วก็ผ่านช่องเขานั้นไปให้ได้ หรือมิฉะนั้นก็ให้
มันฆ่าเรา”

อดีตท่านทูตทหารบกสุดลมหายใจเล็ก ส่งมือมาให้เขาจับ
แล้วบีบกระชับแน่น

“ตกลง!”

ทุกคนหันมาจ้องเขาเป็นตาเดียวด้วยความรู้สึกตรงกัน
หมด รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้พิสูจน์ธาตุแท้ออกมาอย่างแจ่มชัดที่สุด
ด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำของเขาเท่านั้น เดียวนี้...ทุกคนรู้จักเขา
อย่างไม่มีอะไรเคลือบแคลงอีกแล้ว ในทุกด้านไม่ว่าจะความ
ซื่อสัตย์ มันคงต่อหน้าที หรือความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว แม้กระทั่ง

แงซาย ซึ่งบัดนี้ก็มองนิ่งมาด้วยสายตาคันการะย่องย่องจากส่วน
ลึกของหัวใจ

และก่อนที่พราณใหญ่ใจเพชรจะขยับตัวลุกขึ้นจากท่าที่
หมอบพังพาบอยู่นั้นเอง เซษฐาก็เอื้อมมือมากดไหล่วัยเสียก่อน

“เดี๋ยว! ใจเย็นๆ ผู้กอง อย่าเพิ่งทำอะไรพรวดพราด เรา
มีแผนการที่รอบคอบรัดกุมกันมาทุกระยะแล้ว และนี่เป็นช่วง
สุดท้าย เป็นศึกในชั้นแตกหักแล้วระหว่างเรากับมัน มาวางแผน
กันให้รัดกุมที่สุด ให้อำนาจเสียงตายนะ พวกเราเสียงกันหมดทุกคน
อยู่อย่างเสียงไม่ได้แล้ว แต่เป็นการเสียงที่เราต้องใช้มันสมอง
ซึ่งเป็นอาวุธสำคัญชนิดเดียวเท่านั้นที่เราจะพิชิตมันได้ บอกมาซิ
คุณวางแผนยังไงสำหรับเหตุการณ์ที่เห็นเฉพาะหน้านี้?”

“ซึ่งๆหน้าและเดี๋ยวนี้อย่า...ผมกับแงซายจะเดินเข้าไป
หามัน โอกาสก็มีอยู่สองอย่างเท่านั้นว่า ธนูติดระเบิดของเราที่จะ
ยิงไปถึงตัวมันกับการที่มันจะพุ่งเข้าใส่เรานั่นใครจะเร็วกว่ากัน
แต่ผมเชื่อตัวเองกับแงซาย และอำนาจระเบิด ขอให้ได้ยิ่งเพียง
ลูกแรกเท่านั้น โอกาสซ้ำจะมีขึ้นในทันทีและแน่นอนขึ้น”

เซซฐาสันศีระะอย่างตัตสันใจเจียบขาดเหมือนกัน ที่จะ
ขอยับยั้ง

“ผมจะคล้อยตามคุณ ก็ต่อเมื่อขึ้นอยู่กับเหตุผลที่สมควร
เท่านั้น รพินทร์”

เสียงของท่านหัวหน้าคณะเครียด

“แต่ในกรณีทีบอกมานี้ ผมไม่เห็นด้วย มันขึ้นอยู่กับ
ภูมิประเทศ เหตุการณ์ และเวลา ซึ่งไม่เข้าข้างเราเลยสักอย่าง
เดียว ประการแรก อีกไม่กี่อึดใจข้างหน้าก็จะมีตสนิทลงแล้ว
กว่าคุณกับแงซายจะเข้าไปถึงตัวมันก็คงจะมีตพอดี ทำให้
พวกเราทางนี้ไม่สามารถมองเห็นเหตุการณ์ได้ว่าอะไรมันเกิดขึ้น
ทำนองไหน ประการที่สอง เรากรากกรำเดินหนักอ่อนเพลียกัน
มาแล้วทั้งวัน ถ้าเหตุการณ์ต่อสู้อุเกิดขึ้นในตอนนี้อะไรจะไม่มี
ความคล่องตัวเหลืออยู่เลย ถึงคุณกับแงซายซึ่งทรหดอดทนที่สุดก็หนี
ความจริงข้อนี้ไม่พ้น ถ้าหลีกเลี่ยงได้เราควรหาทางเลี่ยงพักดูเชิง
มันก่อน อย่างน้อยที่สุดก็ให้เราได้มีเวลาพักกันบ้างสักระยะหนึ่ง”

“คุณชายทราบดีอยู่แล้วว่า เรารอช้าหรือถ่วงเวลาให้ยืด
ออกไปไม่ได้ เราจะต้องผ่านช่องเขาไปให้ได้ในระยะเวลาจำกัด

ตายตัว ผมแน่ใจว่ามันจะต้องรู้เชิง และดักเฝ้ารอเราอยู่ตรงนั้นเอง
เป็นการสกัดกั้นเราไว้”

“ให้ผมถามคุณสักคำ รพินทร์ สมมุติว่าคุณกับแงชาย
ข้ามันลงได้สำเร็จภายในคืนนี้ แล้วคืนนี้เราจะเดินทางกันต่อไป
ได้ไกลสักแค่ไหน”

คำพูดของราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะ ทำให้รพินทร์
ชะงักคิดใคร่ครวญอีกครั้ง เศรษฐาเห็นเขานิ่งไปก็กล่าวต่อมาว่า

“ก็คงไม่ไปกันอีกไกลสักแค่ไหนไม่ใช่หรือ ซึ่งตามแผน
เดิม เราก็กำหนดกันไว้แล้วว่า จะพักแรมตรงเขาชาดนั้นแหละ
แล้วที่นี้แทนที่จะย้ายเข้าไปยึดที่พักตรงนั้น ก็กับการที่เราพัก
คุมเชิงอยู่ในบริเวณป่าหิมน้ำมันต่างกันหรือว่าช่วยคืบระยะทาง
ไปได้สักแค่ไหน ตรงนี้กับตรงนั้นห่างกันไม่เกิน 3 กิโลเมตร
เท่านั้น ผลมันก็ไ้เท่านั้นเอง ในกรณีที่คุณอ้างว่าเราจะเสียเวลา
ไปอีก ความจริงไม่เสียเวลาเลยสักนิดเดียว ถ้าเราเลือกเวลา
เข้าโจมตีมันอย่างเหมาะสมถูกต้อง โดยไม่เสียเปรียบมันเกินไป
นัก”

รพินทร์กุมขมับแล้วก็รู้สึกว่ามันเหนื่อยเกินไปนิดใจเพราะความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ซึ่งทำให้สมองอ่อนเปลี้ยทำงานช้าลง โชคดีเหลือเกินที่นายจ้างของเขาเป็นผู้ที่รอบคอบและฉลาดเฉลียวเสมอ

แล้วพรานใหญ่ก็ยิ้มออกมาร้อยๆ

“แล้วคุณชายจะเอาอย่างไรครับ? ผมนี่อะไรไม่ออกเลยตอนนี้มันมีหนังไปหมด”

เซษฐาหัวเราะเบาๆ ตอบไหลอย่างปราณี

“คุณเหนื่อยมาก รพินทร์ เราทุกคนก็เหนื่อยเกือบขาดใจกันหมดทุกคนนั่นแหละ และในภาวะเช่นนี้ เราไม่พร้อมสำหรับการต่อสู้อันเป็นศึกใหญ่อย่างที่เห็นอยู่นั้น ผมถึงได้บอกหัวใจเย็นๆ ไว้ค่อยๆ คิดให้รอบคอบดีกว่า ถึงอย่างไรเราก็ยังมีเวลาพอสมควรที่จะใช้สมองได้ ความเห็นของผมก็คือ ค่ะนี่เราถอยกลับเข้าไปพักในป่าหินนั่นก่อนเป็นการพักเอาแรง และดูท่าที่มันด้วย จะยังไม่ทำอะไรทุกอย่างเกี่ยวกับมัน นอกจากระวังเตรียมพร้อมไว้ในกรณีที่มันบุกเข้ามา พักผ่อนกันให้เต็มที่นอนหลับกันให้เต็มอิ่ม ตะวันขึ้นพรุ้งนี้ถ้ามันยังดันทุรังนอนขวาง

เป็นเจ้าอยู่อย่างนั้น เราจะจัดการกับมันทันที คุณกับแงซายจะเดินเข้าไปยิงมันด้วยธนูซึ่ง ๆ หน้า หรือมีแผนอย่างใดผมจะไม่ขัดเลย ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ให้ผ่านคืนนี้เสียก่อน และเราจะได้อุจเจตนาของมันให้แน่ชัดด้วยอีกว่า มันต้องการจะดักขวางเราจริง ๆ หรือเปล่า ถ้าตะวันขึ้นพรุ่งนี้แล้ว มันยังอยู่ที่เก่า ก็แน่นอนที่สุด แต่ว่าได้หรือ คืนนี้มันอาจเคลื่อนย้ายไปที่อื่นก็ได้”

ไซยยันต์ ดาริน และมาเรีย เห็นพ้องด้วยกับคำพูดของหัวหน้าคณะ ต่างยืนย่นส่นับสนุนมาเป็นเสียงเดียว จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น เหลือบตามาทางแงซายเหมือนอยากจะเห็นความคิด ก็พบว่าเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรคู่ขาของเขาจับตานิ่งมาก่อน แล้วอย่างอ่านความคิดไม่ถูก

“ผมเขลาไปมากครับ จริงอย่างคุณชายพูด”

ในที่สุด เขาก็ถอนใจเบา ๆ รับออกมาตามตรง

ทั้งหมดล่าถอยจากที่หมอบซุ่มส่องกล้องดู ย้อนกลับมายังพวกลูกหาบ ซึ่งกำลังนั่งรอกันอยู่อย่างไม่เฉลียวคิดถึงสิ่งใดทั้งสิ้น แต่แล้วคำสั่งกะทันหันของรพินทร์ที่ให้เคลื่อนย้าย

เข้ายัดที่ตั่งแคมป์พักนอนสำหรับคืนนี้ ตามชายป่าหินที่เพิ่งจะ
โผล่กันออกมาหยกๆ แทนที่จะบ่ายหน้าตรงไปยังช่วงเขาขาด
ตามที่กำหนดไว้แต่แรก ทำให้พวกนั้นเกิดความสงสัย

“อ้าว! ทำไมละนาย คืนนี้เราไม่ไปนอนกันที่ช่องเขาเห็น
อยู่โน่นหรอกหรือ?”

บุญคำหน้าตื่น ถามขึ้นอย่างแปลกใจ

“อย่าเพิ่งถามอะไรทั้งนั้น ทำตามคำสั่งก่อนเร็ว! จวนมืด
เต็มทีแล้ว”

การแสวงหาชัยภูมิสำหรับพักนอน ในขณะเดียวกันก็ต้อง
ปลอดภัยสะดวกต่อทางหนีทีไล่ทุกด้าน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ได้ถูกกระทำกันขึ้นอย่างรีบด่วนแข่งกับเวลา รพินทร์เป็นผู้สำรวจ
และค้นหาเลือกบริเวณด้วยตนเอง แฉกสีน้ำเงินของสายฟ้าแลบ
ให้เห็นอยู่ทางด้านตะวันออก พร้อมกับลมแรงซึ่งกระโชกมาเป็น
ระยะ และมีเสียงฟ้าร้องแว่วมาแต่ไกลตามสันเขาลิบๆ รวากับ
จะเป็นเสียงบันพึมของอสุร คงอีกไม่นานนักทั้งคณะมีหวังเผชิญ
กับพายุฝนอย่างแน่นอน ซึ่งความทุลักทุเลลุลุกขลักจะต้องเกิดขึ้น
อย่างไม่มีปัญหา

ในที่สุด สิ้นแสงพลบค่ำพอดี ก็เลือกได้ไต้เพิงหินใหญ่
แห่งหนึ่งในแควดวงของที่กำลังจากธรรมชาติ พอจะป้องกันพายุ
และสายฝนซึ่งอาจจะห่น้ำซัดลงมาได้ แม้จะไม่ดีนัก ก็เป็นชัยภูมิ
เหมาะเจาะที่สุดแล้วเท่าที่จะแสวงหาได้ในละแวกนั้น

พรานพื้นเมืองผู้ร่วมคณะทุกคนจึงได้รับทราบที่เกิด
อะไรรึ้น แผนจึงเปลี่ยนอย่างกะทันหันเช่นนั้น รวมทั้งแผนคืบหน้า
ในอันดับต่อไป

คนเหล่านั้นทันทีที่ทราบเรื่อง ก็ผวาตื่นตัวขึ้นมาอีกครั้ง
แต่ขวัญและกำลังใจยังคงดีเยี่ยมอยู่เหมือนเดิม

“นายใหญ่ตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว...”

บุญคำเอ่ยขึ้น อาการของแกเครียดขริมไปจากเดิมเกือบจะ
เป็นคนละคน

“เราควรรอให้ถึงรุ่งเช้า กลางคืนไม่ดี คืนนี้บุญคำจะทำ
พิธีบวงสรวงเจ้าป่าเจ้าเขาและฟ้าดิน อธิษฐานขอเปิดทาง
กรวดน้ำแผ่เมตตาแผ่กุศลไปให้มัน ถ้าไม่มีเวรกรรมกันมาก่อน
ก็ขอให้มันหลีกทางให้เราด้วย แต่ถ้ามันยังไม่ยอมไปจนถึง
ตะวันขึ้นพรุ่งนี้ ก็ให้มันบรรลักษ์กันไปข้างหนึ่งรู้แล้วรู้รอดเสียที”

ไชยยันต์หัวเราะแค้นๆบอกว่า

“ป่วยการเสียเวลา บุญคำ อย่าไปคิดแผ่เมตตาแผ่กุศลอะไรให้มันเสียให้ยากเลย ถ้าเวรกรรมระหว่างเรากับมันจะหลีกเลี่ยงได้อย่างที่บุญคำหวัง มันก็ควรจะได้เสียก่อนที่จะเกิดการปะทะจนถึงเลือดทั้งฝ่ายเราและมันอย่างที่ผ่านมาแล้วจนกระทั่งในวาระสุดท้าย ทางผ่านจำเป็นที่เราจะต้องอาศัยผ่านไป มันก็ยังอุตส่าห์มาคอยดักขวางส่อเจตนาชั่วร้ายแบบนี้ก็แปลความหมายได้อยู่แล้วว่า มันจงใจจะจงล้างจงผลาญเราจนถึงที่สุด เราจะแผ่ส่วนกุศลให้แก่มันเหมือนกัน แต่แผ่ด้วยระเบิดที่เอนที! ไม่ใช่วิธีการกรวดน้ำลงกับแผ่นดิน ปราสาทพันธุมวดีและนิทรานครอันอาภรรพณ์ ยังถล่มราบคาบหมดฤทธิ์เดชไปแล้วด้วยอำนาจระเบิด ฐยักษ์ก็ดี ตะขบยักษ์ก็ดี มีอะไรเหลืออยู่ได้บ้าง ไอ้ไดโนเสาร์ตัวนี้มันจะเก่งไปกว่านั้นก็ให้มันรู้ไป ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับปัญญาและความกล้าหาญตลอดจนฝีมือของพวกเราทุกคน”

ประโยคหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่กล่าวเพื่อเป็นการปลอบขวัญพวกพราวนพื้นเมืองทุกคน

แล้วฝนก็ซัดกระหน่ำลงมาจริง ๆ ฝนก็ไม่มีจะสุ่มไฟ
ทั้งคณะนั่งห่อตัวหนาวสั่นอยู่ในความมืดมิดภายใต้เพิงหินนั้น
คอยฟังทั้งเสียงฟ้าฝน และเสียงอื่นๆที่จะแปลกปลอมเข้ามา
อย่างอึดอัดพะวักพะวนใจ มันช่างเป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายกาจ
กระไรจะนี้ ทุกคนได้แต่รำพึงอยู่ในใจ แต่ไม่มีใครปรียากบ่น
ต่างผวาหวาดกริ่งเกรงเหมือนกันหมดในข้อที่ว่าระหว่างที่ฝน
ซัดหนักจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นระคนไปกับเสียงฟ้าคำรามก็ก้อง
ผ่าเปรี้ยงปร้างอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ ถ้าไอ้มหายักษ์ไทรนถือโอกาส
นั้นคืบเข้าจู่โจมเล่นงานฝ่ายมนุษย์ จะรับมือแก้ไขกันได้อย่างไร
สายฝนอันหนาทึบและมืดมัวเป็นอุปสรรคสำหรับทางหนีทีไล่
ทุกประตู และแน่ละ เสียเปรียบมันอย่างเต็มที่

“ธรรมชาติของสัตว์ทุกชนิดจะไม่ออกมาเหยื่อ หรือเล่นงาน
ศัตรูในเวลาฝนตกหนักและฟ้าผ่าคะนอง มันอาจไม่กลัวสิ่งอื่นใด
ทั้งสิ้น แต่กลัวธรรมชาติวิปริตที่สุด”

จอมพรานกล่าวพึมพำขึ้นกับตนเอง เหมือนจะอ่านใจ
คณะนายจ้างของเขาที่คิดกริ่งเกรงอยู่ในขณะนี้ได้ถูก

เป็นความจริงตามทฤษฎีเชื่อมั่นของเขา ตลอดระยะเวลาที่ฝนตกหนักชั่วโหม่งเศษ ที่คณะพรรคหนึ่งคอยระวังระแวดระวังจิตใจระส่ำระสายแต่ันระทึก รอคอยว่าวินาทีมหานรกรรมนั้นจะพรวดพราดเกิดขึ้นเมื่อไหร่ นั้น ไม่ปรากฏว่าจะมีวีแววท่าที่ร้ายอย่างใดจากเจ้ายักษ์นั้นเลยจนนิดเดียว จักรหส์ไม่ได้ด้วยว่ามันยังนอนเป็นจ้าวปฐพีขวางช่องทางอยู่ในช่องเขาทางผ่าน หรือว่าเคลื่อนย้ายขยับขยายไปอยู่ที่ใดในระหว่างฝนตกหนัก

เมื่อฝนซาเม็ดลง เหลือเพียงพริ้ว ๆ ซึ่งมีท่าว่าอาจโปรยพริ้วเช่นนี้ไปตลอดครึ่งก่อนคืน ต่างก็เผชิญกับความเงียบขนาดได้ยिनความคิดของตนเอง และน้ำฝนที่ไหลเซาะตามขอบพื้นแ่งหินจากที่สูงไปหาที่ต่ำ อากาศไม่เพียงแต่จะหนาวเยือกอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังขึ้นไปด้วยละอองน้ำ จนหมอดารินต้องจัดเอายาออกมาแจกและบังคับให้ทุกคนกิน ก่อนที่จะเกิดอาการเช่นไรขึ้นมา แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม ส่างปาผู้ทรหดที่สุดกับเกิดซึ่งเป็นลูกป่าแท้ๆ ก็ยังจับไข้ลงนอนสั่นถึงขึ้นต้องตรวจอาการและเยียวยากัน แม้จะไม่หนักหนาน่าวิตกอะไรนักสำหรับหมอดาริน แต่ก็เต็มไปด้วยความฉุกฉะลุกพอดู ท่ามกลาง

วิกฤติการณ์ที่แวดล้อมอยู่รอบๆตัวก่อให้เกิดการหวั่นหน้าพะวงหลัง
วิตกต่อเหตุการณ์ไปหมด

“สร้างปาจะเป็นอะไรมาใหม่ น้อย?”

มาเรียแอบเข้ามากระซิบถามดาร์ลินด้วยความเป็นห่วง
ในทุกอย่าง สีหน้าของหล่อนกลัดกลุ้ม เมื่อเห็นอาการอันไม่
เข้าท่าของลูกศิษย์กันกุฎิ ราชสกุลสาวผู้เป็นแพทย์มือเยี่ยม
ของคณะตบเบาๆที่ไหล่เพื่อนสาวต่างผิวอย่างปลอบใจ

“นิดหน่อย เมย์ ไม่ต้องห่วงหรอก ใช้ธรรมดาเท่านั้น
ร้อนอบอ้าวเหนื่อยหนักมาทั้งวันแล้วจู่ๆก็โดนฝนอย่างกะทันหัน
ร่างกายปรับไม่ทัน ว่าแต่เธอเองเถอะ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง
มีอาการยังงี้ละก็ รีบบอกฉันทันทีนะ จะได้สกัดทันแต่เนิ่นๆ
พวกเราขณะนี้อยู่ในสภาพทุลักทุเลกันเหลือเกิน”

หม่อมสาวผีน้อยตอบ บีบมือดาร์ลินแน่น

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอกน้อย เป็นห่วงแต่ว่า ถ้าคนของฉัน
เกิดไม่สบายมากจะเป็นอุปสรรคให้แก่พวกเราทั้งหมดเท่านั้น
แล้วเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นของไพรวัลย์นั้นละ”

“เหมือนกัน ไข่ววดหัวตัวร้อนธรรมดา นอนพักเสีย พรุ่งนี้
ก็หาย”

“โอ! พระเจ้า พระองค์ช่างลงโทษทรมานพวกเราเสียจริง
ตลอดเวลาเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ไม่มีเวลาได้หยุดพักผ่อน
หายใจกันได้สะดวกเลย เราทั้งหมดจะทนทานฟันฝ่ากันไปได้นาน
อีกสักเพียงไหนหนอ”

“เราจะต้องผ่านพ้นอุปสรรคทั้งปวงไปได้โดยตลอด เมย์”

“ในที่สุด เธอก็หนักแน่นมั่นคงกว่าฉันเสียอีก น้อย!”

มาเรียพึมพำแผ่วเบา กอดราชสกุลสาวไว้พร้อมกับซบหน้า
ลงกับไหล่ดารินอย่างท้อแท้จิตใจ

กาลเวลาที่ผ่านไปอย่างเข้มข้น ภายใต้อัมฤตนิคา
ที่มนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยวกำบังตนนั้น ในที่สุดฝน
ก็ซาขาดเม็ด ได้ยินแต่น้ำหยดเปาะแปะจากยอดหินลงสู่พื้น
เบื้องล่างอยู่ทั่วไป เสียงพูดคุยกันเบาๆ ระหว่างเชษฐา ไชยยันต์
ทอดระยะห่างออกไปเป็นลำดับ ในที่สุดก็เงียบสงบ ทั้งหมด

บ้างนั่งบ้างนอนขดรวมกลุ่มกันอยู่ภายในบริเวณอันจำกัด ถูกสะกดด้วยมนต์ของนิทรารมณที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา รพินทร์ ไพรวลัย นั่งชันเข่าพิงผนังหินอยู่ปากเพิง ใบหน้าซุกก้มอยู่ในระหว่างอ้อมแขนที่ทอดเข้า ไม่มีใครทำนายได้ถูกว่าเขาหลับหรือตื่น ผีตรงข้ามเยื้องออกไปเล็กน้อย แสงายนึ่งเหยียดขาพิงก้อนหิน ต้นคอพาดอยู่กับแฉ่ตอนบนนั่งสงบพอๆ กับหินทุกก้อนที่แวดล้อมอยู่ยามนี้

ต่อมา ทุกคนก็ถูกปลุกให้ผิวอย่างคนประสาธเสียชีวิตขึ้นมาพร้อมกันหมด เมื่อเสียงหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน แม้แต่ล่างปาและเกิดซึ่งยังจมอยู่ด้วยพิษไขยามนี้ก็ผงกกายพรวดพราดขึ้นมาในลักษณะอกสนั้ขวัญแขวน

มันเป็นเสียงการเคลื่อนไหวตัวของสัตว์ใหญ่ชนิดหนึ่ง ค่อยๆ ผ่านอย่างจืดๆ จ้องๆ มาตามดงหิน น้ำหนักตัวอันมากของเจ้าของร่างกายไม่สามารถจะปิดบังเสียงของการเคลื่อนตัวนั้นได้ แม้ว่ามันจะมาอย่างเงียบสักเพียงใดก็ตาม ทุกคนไหวตัวพร้อมกันหมด ใจที่เต้นโครมครามแทบจะระเบิดออกมานอกอก มือทำเป็นเฉียบไปหมด เพราะเป็นการถูกเสียงนั้นปลุกขึ้นมาอย่างจู่โจมกะทันหันในระหว่างเคลิ้มหลับ

“มันเอาเราแล้ว นาย!”

ใครคนหนึ่งในบรรดาพยานพื้นเมืองของรพินทร์ร้องออกมาอย่างลื้มตัว แต่แล้วก็เงียบไปอย่างกะทันหันเพราะใครอีกคนหนึ่งตะครุบอุดปากไว้มัน คนร้องก็คือเส่ย และคนอุดปากมีหน้ายังกตศีระลงไปที่มอยู่กับกพื้นคือตาเฒ่าบุญคำ

คะหยิ่นคลานตะกายมาที่พราณใหญ่โดยเร็ว ในขณะที่แงซายเอื้อมไปกำคัณธนูแน่นกระชับ อีกมือหนึ่งควานไปที่กระบอกศรเพื่อควำแนใจว่าลู่กธนูทุกดอกยังอยู่ครบถ้วน แล้วอดีตนักเลงโตหล่มซำงก็เอาหูฟังกับกพื้น

นายจ้ำงทั้งสี่พากายอย่างเงียบกริบมาซุมนุมนรวมกลุ่มออแน่นอยู่ทีรพินทร์เซ่นกัน ในระหว่างที่เขำหมอบพ้งพำบกระชิบกระชำบหำรืออยู่กับกคะหยิ่น

เสียงนั้นดังขำดๆหำยๆอยู่เป็นระยะ แต่เว้นช่วงหำงไม่นานนัก และยั้งพ้งได้ถนัดชัดเจนนขึ้นทุกที เมื่อมันเคลื่อนไกล้เขำมำอีก สำมำรถพ้งได้ยิ่นมำแต่หุ่ปกติของฝ่ำยนายจ้ำงเป็นเสียงของการเดินซำๆ เลำะลัดมำในระหว่างหมุก้อนหิน

อันระเกระระกะ บางขณะก็ย่ำลงไปบนพื้นแอ่งที่ขังน้ำฝนเสียง
กระฉอกกระเซ็นของน้ำฟุ้งซัด

อึดใจใหญ่ต่อมา จอมพรานก็เงยหน้าขึ้น ประกายตาใน
ความมืดคุ้มนั้นวาวโชติ แผลงไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ใจ

“แปลกมากครับ...” เขากระซิบกับทุกคนตื่นๆ “เสียงมัน
เดินเตาะเตาะอย่างไรพิกล คล้ายๆอาการเดินของเปิด แต่ขยาย
ขนาดขึ้นไปประมาณหลายพันเท่า แล้วก็มีเสียงเหมือนเอาปาก
ใช้น้ำตามแอ่งน้ำฝนที่ขังไว้เล่นด้วย”

“ตัวอะไร?”

ใครคนหนึ่งร้องออกมาในเสียงกระซิบเช่นกัน

พรานใหญ่สันติริษะอย่างมีนงง หันไปซุบซิบเร็วปรือกับ
กะหยิ่นซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งเรตาร์และโซนาร์พร้อมอยู่ในตัวแล้ว
จึงหันมารายงานต่อ

“กะหยีนบอกว่าเดินด้วยอุ้งเท้านี้มูสองเท้า แต่รวมเสียงแล้วมีสี่ขา ก็น่าจะต้องเป็นสองตัวและมาจากทางด้านใต้ไม่ใช่ด้านเหนือที่ไอ้ยักษ์นั้นดักเราอยู่ในขณะนี้”

“ฮ้า! แน่ใจหรือว่าไม่ใช่ไอ้ยักษ์ไทรันตัวนั้น”

“แนใจครับ พังจากเสียงเดิน แม้จะเป็นขนาดใหญ่ก็ตาม แต่ก็เล็กกว่าไอ้ยักษ์ไทรันนั้นมาก ลักษณะของมันไม่ได้มีเจตนาจะย่องเข้ามาที่เรา หากแต่เดินเฉียดผ่านใกล้เท่านั้น ม่ายงั้นมันคงไม่เดินไปพลองเล่นน้ำไปพลองด้วย”

ทุกคนเต็มไปด้วยความพิศวงยิ่ง และภายหลังจากเจียหูระดับเสียงประหลาดที่แว่วมาให้ได้ยินนั้นอย่างพิเคราะห์ ก็รู้สึกว่ามันจะเป็นจริงตามที่รพินทร์บอกทุกอย่าง เจ้าสัตว์ใหญ่ลึกลับชนิดนั้น เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกที จนรู้สึกเหมือนกับว่ามันอยู่ห่างออกไปจากปากเพิงที่ปักไม้ก็เมตรนี้เอง ทำทางไม่ได้เฉลียวคิดหรือรู้มาก่อนว่ายังมีสัตว์อีกประเภทหนึ่ง ที่เรียกตัวเองว่า ‘มนุษย์’ เป็นจำนวนหมู่ใหญ่ หลบซ่อนตัวอยู่ใต้เพิงหินที่มันเฉียดกรายใกล้เข้ามา

แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม อาการที่มันใกล้เข้ามาเต็มทนและ
แผ่นดินที่สะเทือนไหวเพราะน้ำหนักตัวทำให้ไว้วางใจต่อ
สถานการณ์ไม่ได้ทั้งสิ้น

“จะใช้ไอ้ยักษ์นั้นหรือไม่ใช้ก็ตาม รูปการณ์มันไม่ดีแน่ ถ้า
ขึ้นบ้านเบียนเข้ามาใกล้แบบนี้ ออกไปดูมันดีกว่า...ผมไปด้วย”

เซซฐาบอกด้วยเสียงหนักๆ

รพินทร์พยักหน้าเป็นสัญญาณกับแกซาย ซึ่งเตรียมพร้อม
อยู่เสมอแล้วให้ย่องเข้ามาสมทบ กลุ่มนายจ้างอีกสี่คนรวมทั้ง
เขาด้วยก็เคลื่อนตัวออกจากใต้เพิงที่ซ่อนหลบอยู่อย่างแผ่วเบา
เจียบกริบ โดยให้พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายสงบระวังพร้อมอยู่
ที่เดิมก่อน

ทั้งหกคนแฝงกายไปตามซอกหิน ซึ่งขณะนี้เย็นเยียบ
และชุ่มไปด้วยน้ำ บ่ายหน้าไปทางด้านที่ได้ยินเสียงดังอยู่ใน
ขณะนี้ แล้วเพียงชั่วไม่กี่ก้าวที่ออกมาจากใต้เพิงสำหรับหลบตัว
นั่นเอง ต่างก็มองไปเห็นภาพประหลาดชนิดหนึ่งปรากฏเป็นเงา
ตะคุ่มสูงเด่นโผล่ล้าขึ้นมาในหมูก้อนหินเตี้ยซึ่งแซมยอดสลับอยู่

ทั่วไป แม้ฉากจะเป็นราตรีอันมืดม่น แต่ปรากฏการณ์บนท้องฟ้า
ภายหลังฝนตกหนักผ่านไปแล้วก็ช่วยให้สายตาที่ชินความมืด
มองเห็นอะไรได้รางๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป้าหมายที่มีขนาดใหญ่
นั้น และเห็นได้พร้อมกันหมดโดยไม่จำเป็นต้องสะกิดบอกกัน

ครั้งแรกต่างก็เข้าใจว่าเป็นยอดหิน เพราะความกลมกลืน
กับสภาพแวดล้อมรอบด้าน แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อเห็น
สิ่งที่แลผาดๆในความมืดว่าเป็นก้อนหินนั้นเคลื่อนไหวได้ มัน
ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 15 เมตร ท่ามกลางด้านสายใหญ่ซึ่ง
บัดนี้เป็นทางไหลของน้ำฝน สันฐานที่สังเกตได้ชัดเจนที่สุด
ก็คือส่วนคอที่ยาวสูงขึ้นไปเหมือนยี่ราฟและหัวเรียวยาว ขณะนี้
มันกำลังหยุดนิ่งอยู่กับที่...ชูคอสูงและเหลียวเฉพาะส่วนศีรษะ
อยู่ไปมา

เชษฐาประทับ.460 ขึ้นไหล่อย่างระมัดระวัง ใช้ศอก
สะกิดเตือนน้องสาวที่หมอบแนบชอกหินตะลึงอยู่ใกล้ๆเป็น
สัญญาณให้ฉายไฟ ส่วนรพินทร์กับแงซาย ขณะนี้จ้องสำรวจนั่ง
เหมือนจะกะเนให้แน่ใจที่สุดว่า มันคือตัวอะไรแน่

ทันทีที่ดาร์วินพุ่งไฟฉายปราดออกไปกระทบกับศีรษะที่สูงนั้น มาเรียซึ่งเตรียมไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือเช่นกันก็ร้องห้ามอย่างกะทันหันก่อนที่จะใครจะทันปล่อยกระสุนออกไป

“อย่ายิง!”

เสียงร้องและไฟฉายที่สาดออกไปกระทบมันอย่างจู่โจมนั่นเอง เจ้าสัตว์ใหญ่รูปร่างประหลาดผู้มีศีรษะเหมือนเป็ด ลำตัวออกเทาหม่นสลับไปกับลายเหลืองก็ผวาตื่นตกใจ ผงะออกไปพร้อมกับเสียงร้องเบาๆ มันมืออยู่ด้วยกันสองตัว เดินเคียงคู่กันมาตรงตามที่คะหยิ่นคำนวณไว้อย่างแม่นยำ เซซฐากับไชยยันต์ยังมีมือได้ตามเสียงห้ามของมาเรีย ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ทั้งๆที่ยังไม่เข้าใจนักกว่านักโบราณชีวศาสตร์สาวมีเหตุผลอันใดในการยับยั้งไว้

ด้วยท่าที่อันตื่นตกใจ ระคนพิศวงในสิ่งอันแปลกปลอมที่มันได้รับอย่างกะทันหันนั้น เจ้าสัตว์ยุคหินลักษณะเหมือนเป็ดที่ปราศจากขน นอกจากหนังหนาลายเทาสลับเหลืองคู่่นั้น พวกมันเดินอย่างพรวดพราด และเหลิยวหน้าเหลิยวหลังตลอดเวลา ไฟฉายหลายดวงที่ส่องตามหลังมันไปขณะนี้ ทำให้มองเห็นรูปร่างมันอย่างถนัดถนี่ ดินสั่นคู่หูนางอดิदอกในลักษณะเดียวกับ

ไทรินโนซอร์ส แต่แผ่เป็นพืดหนังติดกันเหมือนตีนของสัตว์
ประเภทสะเทินน้ำสะเทินบก วางลำตัวอยู่บนขาหลังอันอวบใหญ่
แข็งแรงทั้งสอง ซึ่งเป็นตีนเปิดเช่นเดียวกัน และมีหางยาวลากไป
บนพื้นอันเป็นหางแบบสัตว์เลื้อยคลานดึกดำบรรพ์ทั้งหลาย

อาการเดินที่ดูว่าเตาะแตะตัวมเตี้ยม ก็เป็นการเดินของ
เปิดไม่ติดกัน เพียงแต่ว่า ตัวใหญ่ ขายาว ทำให้มันเคลื่อนห่าง
ฝ่ายมนุษย์ที่จ้องไฟฉายและเตรียมยิงอยู่ในขณะนี้ออกไปอย่าง
รวดเร็ว มุ่งหน้าตัดป่าหินออกสู่ที่ราบโล่งด้านเหนือ ลักษณะของ
มันเห็นชัดจากส่วนศีรษะว่าไม่น่าจะเป็นสัตว์ที่ดุร้ายอะไรเลย
แม้ว่าขนาดอันใหญ่ยักษ์จะทำให้หน้าสะพรึงกลัวก็ตาม รพินทร์
กับแงซายจ้องมองดูมันเฉยอยู่โดยไม่มีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้น
นอกจากอาการไคร่ครวญพิเคราะห์อย่างระมัดระวัง

“ตัวอะไร รูปร่างแปลกจัง!”

ดาร์รินร้องเสียงสั้นด้วยความตื่นเต้น ระคนไปกับความรู้สึก
อันพรันพรึงหวาดสยองนานาประการที่จำแนกไม่ถูก

“แทรคโคดอน!!”

มาเรียบอก

“มันไม่ดูร้ายเป็นอันตรายต่อใครหรอก กินพืชสาหร่าย และพวกปลาเป็นอาหาร นิสัยตื่นกลัวอยู่เสมอ เป็นเหยื่ออย่างดีที่สุดของพวกไดโนซอร์พันธุ์กินเนื้อทั้งหลาย”

ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก เชษฐากับไชยยันต์ลดไฟเฟื่องจากไฟหล่ ต่างส่องไฟฉายตามดูการเคลื่อนไหวของมันไปจนกระทั่งลับตา เสียงไชยยันต์สับสนด้วยความเสียเส้นต่างพากันออกจากที่มันเข้ามารวมหมู่กันอีกครั้ง พรานใหญ่ส่องไฟตรวจดูรอยเท้าตามพื้นแฉะที่มันเหยียบย่ำไว้เป็นเทือก แล้วกราดไปยังทิศที่มันเดินมาแต่แรก

“โผล่ออกมาจากดงหินด้านใต้จริง ๆ ด้วย แล้วก็ป้ายหน้าตัดขึ้นเหนือ”

จอมพรานพูดเบา ๆ อย่างงุนงง ไม่สามารถจะคะเนอะไรได้ทั้งสิ้น เพราะนิสัยใจคอและธรรมชาติของสัตว์ดึกดำบรรพ์ประเภทนี้ เขาไม่เคยพานพบศึกษามาก่อน

“เราอยู่ใกล้หนองน้ำหรือมิฉะนั้นก็บึงใหญ่จริง ๆ ด้วย ตรงตามที่คาดคะเนไว้แล้วไฟรวัลย์ ฉันทรับรองได้ว่ารอยเป๋อร์เซนต์

ว่าข้ามปากเขาที่กั้นหน้าเราไว้ไป จะต้องเป็นทะเลสาบมรณะ
อย่างไม่ผิดจุดหมาย”

“คุณรู้ได้ยังไง?”

“ແຕ່ຄົດອນຄູ່ນັ້ນ ເປັນສັດລັກຊະນ໌ບອກເຕືອນໃຫ້ຮູ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດ
ມັນເປັນສັດວິອາດັຍແລະຫາກຢູ່ໃນເຂດທີ່ລຸ່ມຮ່ອງນ້ຳທະເລສາບ
ຫຼືອື່ນ ຖ້າຝນຳໄປຕົກນ້ຳນອນເຈັ່ງໄປຫມູ່ດ້ວຍເມື່ອດອນຫຼັກນີ້
ເຮົາກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ເຫັນມັນຫຼອກ ຈົນສັນນິຊະຊານວ່າມັນຈະ
ເດີນທ່ອງເທິງຢູ່ທີ່ໃຈທີ່ໜຶ່ງທາງດ້ານໃຕ້ຂອງປ່າຫີນ ສິ່ງຢູ່ໃນຣັສມີ
ຂອງທະເລສາບທີ່ມັນອາດັຍຢູ່ ພ້ອມຕົກຫຼັກ ມັນກໍເດີນເລ່ນຝນຊະ
ປາຍໜ້າຍ້ອນກັບໄປຍັງທະເລສາບຄືນເດີມ”

“ແນ່ໃຈຫຼືອເມຍ ວ່າໄອ້ເປີດໄດໂນເສາຣ໌ຄູ່ນັ້ນ ກຳລັງຈະໄປທີ່
ທະເລສາບ?”

ເສຍຊາຕາມໂດຍເຮົາ ສົມຕາກວ່າງ

“ແນ່ໃຈຈະຟື້ໄຫຼ ຖ້າຮຽນຊາຕິນິສັຍແລະຊີວິດການເປັນຢູ່
ຂອງສັດວິດິກດຳບຣຣພ໌ທີ່ຈັດສົນຮຳຮຽນມາບໍ່ຜິດອອກໄປ”

“ถ้าฉันก็แปลว่ามันจะต้องผ่านช่องเขาขาดที่ไฉ่ยักษ์ ไทวันนั้นนั่นตกเฝ้าเราอยู่ในขณะนี้ละสิ?”

“ถ้ามันจะกลับไปยังทะเลสาบ และถ้าไม่มีเส้นทางผ่านทางด้านอื่นอีกอย่างที่ไพรวัลย์กับเงชาบบอก มันก็ต้องอาศัยผ่านช่องเขาขาดนั้นแน่นอน”

คำบอกเล่าของมาเรียทำให้ทั้งหมดมองหน้ากัน

ต่างกลับเข้ามาในเพิงพักอีกครั้ง ในนั้นพวกพรานพื้นเมืองทุกคนนั่งรวมกลุ่ม ปืนและไฟฉายพร้อมอยู่ในมือคอยฟังข่าวด้วยความเร้าร้อน ส่วนคะหยิ่นก็ยังคงอาศัยเอาหูฟังเสียงกับพื้นตามเดิม

“มันไปทางเหนือนาย...ทางช่องเขาขาดที่ไฉ่ยักษ์ตั้งอยู่!!”

เสียงคะหยิ่นรายงานอย่างตื่นเต้น ตรงกับที่มาเรียคาดหมายไว้ทุกประการ

ทุกคนเฝ้ากริบ ได้แต่นั่งเบิกตาโพล่ง หูคอยสดับตรับฟังเสียงที่จะเกิดขึ้นอยู่ในความเฝ้าด้วยใจเต้นระทึก และไม่สามารถ

จะทลายเหตุการณ์ถูก ทุกสิ่งทุกอย่างมันเต็มไปด้วยปริศนา ซึ่งจะต้องรอผลคำตอบออกมาด้วยตัวของมันเอง

แตรโคดอนคู่นั้นจะเฉลียวคิดไหวทันหรือไม่ว่า มัจจุราชจ้าวพิภพดักขวางปากทางผ่านที่มันกำลังบ้ายหน้าใกล้เข้าไปทุกขณะ สภาพของมันในขณะนี้ไม่ผิดอะไรกับกวางที่กำลังจะเดินเข้าไปสู่ปากเสือ

และเจ้าไทรโนซอร์สัตว์นั้นเล่า...ที่มันไปเผ่าดักคุมเชิงอยู่ปากทางผ่าน มันมีเจตนาดักเผ่าอะไรของมันแน่ ดักหาเหยื่อจากบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ซึ่งจะอาศัยผ่านเส้นทางอันจำเป็นนั้น หรือต้องการจะดักมนุษย์กลุ่มนี้โดยตรง!

อย่างไรก็ตาม แตรโคดอนคู่นั้น อุปมาประหนึ่งเรื่อนำร่องหรือเครื่องขีกลากที่ล่องหน้าเข้าไปก่อนแล้ว เพื่อให้ฝ่ายมนุษย์ที่ฉลาดกว่าเผ่าสกัดฟังข่าวแล้วประมวลผลยังหาเส้นทางต่อไปและคงจะรู้ชัดกันออกไปภายในไม่กี่อึดใจข้างหน้า...

เข้มีวินาทีกระดิกผ่านไปอย่างเข้มข้น ท่ามกลางความ
เงียบสงัด คงได้ยินแต่เสียงน้ำฝนที่ไหลชะโงกไปตามพื้นหินดังอยู่
ริก ๆ ทุกคนอยู่ในสมาธิอันแน่วหนึ่งแทบไม่มีใครหายใจ

บัดนี้นั่นเอง สิ่งต่างรอคอยอยู่ด้วยความระแวงไว้อีก่อน
แล้ว ก็ระเบิดขึ้นด้วยสำเนียงเสียงกึกก้อง พังสยงไปทุกชุมชน

มันเป็นเสียงแผดคำรามสนั่นหวั่นไหวราวกับฟ้าร้อง
พร้อมกับเสียงแผ่นดินไหวเอือก ระคนไปกับเสียงก้องหิน
พลิกถล่มกลิ้งกระจัดกระจาย เสียงร้องแหลมอย่างตระหนกตกใจ
และเจ็บปวด และเสียงของการดิ้นรนฟาดฟันต่อสู้ ระหว่างผู้ล่า
กับผู้ถูกล่า เสียงเหล่านี้ดังประสานปะปนกันจนจำแนกไม่ถูก

“เอาเข้าแล้ว! มันเล่นงานแตรคโคดอนสองตัวนั้นจริง ๆ!”

ไชยยันต์ผวาสะดุ้ง ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

เสียงแผดคำราม ระคนต่อสู้ซึ่งดังก้องไปทั้งราตรีแห่งความ
สงัดราวกับโลกจะถล่มทลาย ดังอยู่เพียงอึดใจใหญ่ ท่ามกลาง
การตะลึงฟังด้วยเลือดในกายอันเย็นเยียบของฝ่ายมนุษย์ในที่ซุ่ม
ทั้ง 12 ชีวิต แล้วมันก็จางเงียบหายไป

ทุกสิ่งทุกอย่างกลับอยู่ในความสงบและความมืดต่อไป

“เสร็จหมดทั้งสองตัวหรือ?”

เซษฐากระซิบขึ้นลอยๆในความมืด

“สงสัยครับ คงขบชมองแหกหมดทั้งสองตัวนั้นแหละ และใช้เวลากะทันหันรวดเร็วเหลือเกิน ทั้งโหดร้าย ทั้งหิว และ ทั้งตะกละตะกลาม”

ผู้ตอบคือพรานใหญ่ ซึ่งนั่งประสานมือทอดเข่าอยู่ ดาริน กับมาเรียตรงออกมาอย่างสงวยใจ

“โฮ้ ไอ้เปิดไฉนเสาร์คูนั้นเคราะห์ร้ายแท้ๆ นี่มันไม่รู้ตัว บ้างเลยหรือว่า มันเดินเข้าไปหามัจจุราช พวกเราก็ใจร้ายกัน เหลือเกิน ทำไมเราถึงไม่ทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ให้เจ้าสัตว์ที่น่า สงสารคูนั่นเบนทิศออกไปเสีย นี่ทั้งๆที่เราอยู่แล้วว่า ไอ้มหากาฬ นั้นตกอยู่ ก็ยังดูตายปล่อยให้แทรกโคดอนคูนั่นเดินไปเข้าปาก ไอ้ยักษ์อย่างเลือดเย็นที่สุด”

หมอดารินอดปลงสังเวชออกมาไม่ได้ตามนิสัย

“เหลวไหลน่า น้อย!...”

ไชยยันต์ดูมาด้วยเสียงขุ่นๆ

“มันไม่ใช่ความผิดของเราสักนิด แล้วก่อนที่จะนึกพุทโธ สงสารอะไร ก็หันมาสงสารตัวเองก่อนดีกว่า เราจะไปมัวห้าม หรือป้องกันไอ้สองตัวนั้น ไม่ให้เข้าไปหาที่ตาย แล้วพวกเราเอง ก็ต้องตายแทนมันนั่นหรือ ฉันเห็นว่าเป็นการดีที่สุดแล้ว ที่ แทรคโคดอนคู่นั้นเชื่อซาเข้าไปเป็นเหยื่อให้อัยักษ์นั้นเสียก่อน ซึ่งอาจเป็นผลดีแก่เราก็ได้”

“ผลดียังไง?”

ดารินถามอ่อยๆ

“นี่เราคิดอีกแง่หนึ่ง สมมติว่าถ้ามันไปดักคอยเหยื่ออยู่ ตรงนั้นเพื่อจะจับอะไรกินพอให้อิ่มท้อง เดี่ยวนี้มันก็ได้แทรคโคดอนคู่นั้นเป็นอาหารแล้ว ถ้ามันกินอิ่ม มันอาจผละออกจาก การนอนเป็นจระเข้เจ้าขวางปากทางเราก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ได้ ก็จะเป็นดีที่สุด”

“แกอาจพูดถูกก็ได้ ไชยยันต์...”

สหราชอาณาจักรผู้เป็นหัวหน้าคณะของเขากล่าวขึ้นโดยเร็ว
แล้วหันมาทางจอมพรานซึ่งยังใช้ความคิดหนักอยู่

“คุณละ ผู้กอง คุณคิดยังไง?”

“ก็อาจเป็นความจริงอย่างที่คุณไชยยันต์คาดคะเนก็ได้
ครับ และถึงที่เมย์ได้บอกเอาไว้ก่อนแล้ว ก็มีสวนภูก้อยมาก
หนทางช่องเขาชาดนั้น แบ่งแยกแผ่นดินออกเป็นสองฟาก
ฟากหนึ่งแห้งแล้งกันดาร อีกฟากหนึ่งเป็นทะเลสาบใหญ่
อุดมสมบูรณ์ สัตว์ใหญ่ทั้งหลายที่ท่องเที่ยวหากินอยู่ใน
ละแวกนี้ จะต้องอาศัยช่องทางนั้นเป็นทางผ่านเข้าออกอยู่เสมอ
ไอ้ยักษ์ไทรินจะต้องรู้ดีอยู่แล้ว มันจึงไปดักคอยหาเหยื่ออยู่ที่นั่น
และเดี๋ยวนี้มันก็ได้เหยื่อพอที่จะอิ่มได้แล้ว กินเหยื่อเสร็จอาจไป
ก็ได้”

“โอ! พระเป็นเจ้า...ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงเถอะ”

มาเรียพิมพ์่า ประสานมือไว้ระหว่างอก

ในความเงียบนั้น ทุกคนซึ่งโสตประสาทยังเปิดเตรียมพร้อม ได้ยินเสียงตะกุกตะกั่นและเสียงเคี้ยวขยอกกินอย่างสดๆร้อนๆ ดังแว่วมาจางๆ แม้จะมองไม่เห็นด้วยตา ก็พอจะนึกวาดภาพได้อย่างชัดเจนที่สุดจากซากของไดโนเทเรียมและสเตโกซอรัส ที่ไอล์ยักซ์เคยฉีกกินทิ้งซากอันเรียราดกะรุ่งกะริ่งเป็นที่หวาดสยองไว้ให้เห็นมาก่อน ต่างสงบเงี่ยหูฟังเสียงนั้นอย่างใจเต้นระทึกไม่เป็นสำ ไม่มีใครเดาความคิดของใครถูกในขณะนี้ จนกระทั่งเซษฐาังตกล้องยาเส้นออกมาจูดสูบ ควันอันฉุนกึกที่กระจายไปทั่วบริเวณแคบๆที่รวมกลุ่มกันอยู่ ช่วยปลุกประสาทอันเป็นเหน็บชาของทุกคนให้ตื่นจากห้วงคิดอันกววนขึ้นมาอีกครั้ง เสียงพรานใหญ่พูดอะไรแผ่วเบาอยู่กับคนของเขา และคะหยิ่นอดีตนายบ้านหล่มช้าง คงทำหน้าที่ฟังเสียงจากแผ่นดินต่อไปอย่างตั้งอกตั้งใจ เสียงเคี้ยวขยอกกัดกินเหยื่อนั้น แ่วมาให้ได้ยินอยู่เป็นเวลานานทีเดียว แล้วในที่สุดก็เงียบไปอีก

“ถามคะหยิ่นซิ ผู้กอง ว่ามันได้ยินเสียงเคลื่อนไหวอย่างไรของไอล์ยักซ์บ้างไหมตอนนี้?”

ไชยยันต์เตือนเขาขึ้น เมื่อไม่อาจสงบทนจมอยู่ในความเงียบที่แผ่ไปด้วยปริศนานั้นต่อไปได้

“คะหยิ่นบอกว่า มันหยุดกินซากเหยื่อแล้ว และนั่งอยู่กับที่ ไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างใดทั้งสิ้น”

“แน่ใจหรือว่ามันยังอยู่ที่เก่า โดยไม่ผละจากไปแล้ว?”

“ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ คะหยิ่นไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น ก็น่าจะแปลว่ามันคงนั่งอยู่กับที่เท่านั้นเอง อาจนอนพักอยู่ที่เดิมก็ได้ ผมให้คะหยิ่นกับบุญคำคอยเฝ้าจับเสียงอยู่ตลอดเวลาแล้ว”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเริ่มกระสับกระส่ายไม่เป็นสุข ขึ้นมาอีกราวหนึ่ง

“เอ มันจะเอาอย่างไรกับเราแน่แอะ ได้เหยื่ออ้อมหมีผีมัน แล้วก็อาจจะไปเสียที่ ไหงถึงยังคุมเชิงนั่งอยู่ตรงนั้น”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้ภาวนาอยู่ตลอดเวลาที่จะให้ ไฉ่หม่าหยักษ์ ไทร้นย้ายตัวเองออกไปเสียให้พ้นปากทาง กล่าวออกมาอย่างหนักใจ และก็เป็นความรู้สึกชนิดเดียวกันกับทุกคนในขณะนั้นนั่นเอง

“รอฟังมันดูอีกสักพักเถอะ นายทหาร...”

บุญคำบอกมาอย่างปลอบใจ

“มันอาจเขมือบเข้าไปเต็มคราบ พุงกางเดินไม่ไหวก็เลย
ลงนอนพักอยู่ตรงนั้นก่อน ตอนใกล้รุ่งอาจไปก็ได้ บุญคำก็ยัง
ไม่อยากเชื่อนักว่ามันมีเจตนาร้ายที่จะจ้องอาฆาตดักเราโดยเฉพาะ
นอกจากคอยดักเหยื่อทั่ว ๆ ไปตามธรรมชาติหาอาหารของมัน
พวกเจ้านายทั้งหลายอย่ามัวนั่งเฝ้ากังวลใจอยู่เลย นอนพักผ่อน
เสียเถอะ ปล่อยหน้าที่ให้บุญคำกับไอ้พวกนี้เองจะคอยจับฟัง
เสียงไม่ให้พลาดไปได้”

“บุญคำพูดถูกแล้วครับ เราควรนอนพักเอาแรงดีกว่า
พรุ่งนี้ก็รู้ชัดกันเองว่ามันไปหรือไม่ไป ตอนนี้จะมัวมาคอยนั่งเฝ้า
ท่าทีของมันอยู่ก็ไม่มีประโยชน์อะไร สิ่งที่ผมกล้ารับรองได้แน่ ๆ
ก็คือ ไม่ว่ามันจะไปหรือไม่ไปจากที่นั้นก็ตาม ตลอดทั้งคืนนี้มัน
จะไม่บุกเข้ามาที่นี้เป็นอันขาด”

รพินทร์บอกกับคณะนายจ้างของเขาไปอีกคนหนึ่ง ทั้ง
สี่คนจึงชวนกันย้ายที่กลับเข้าไปในส่วนลึกของเพิงหินเพื่อ
พักผ่อนต่อไปตามคำแนะนำนั้น ปล่อยให้พรานใหญ่กับคน
ของเขาที่นั่งชุมนุมกันอยู่ตรงปากเพิงด้านนอก ดารินถือโอกาสนั้น
เรียกเงซายให้เข้ามานั่งใกล้ชิดตรงหน้า

“ธนูของเธอทุกดอกเรียบร้อยไว้วางใจได้ดียู่หรือ?”

“เรียบร้อย นายหญิง แต่จะระเบิดหรือไม่ระเบิด ระยะเวลาเร็วเพียงใด ขึ้นอยู่กับนายทหารและผู้กองที่ทำไว้”

“เข้าใจแผนของเขาดีอยู่แล้วไซ้ไหม พรุ่งนี้ ถ้ามันยังขวางทางอยู่อีก เราจะไม่หลบเลี่ยงมันอีกแล้ว แต่จะจัดการอย่างเด็ดขาด”

นางชายก้มศีรษะลงอย่างสงบ

“นางชายเข้าใจ, นายหญิง”

“ขอให้ฉันหวังไว้ล่วงหน้าด้วยนะว่า เมื่อเหตุการณ์สำคัญที่สุดในวันพรุ่งนี้ เธอจะให้การประสานงานร่วมมือกับผู้กองรพินทร์อย่างดีที่สุด โดยไม่มีอะไรขัดแย้ง ไม่ว่าจะเป็นในทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งจะทำให้พวกเราพินาศกันทั้งหมด”

ในความมืด ผู้กำชับสั่งความคาดคั้น และอีกสามคนที่นั่งฟังอยู่ด้วย ไม่สามารถจะมองเห็นเค้าเงื่อนใดๆ จากใบหน้าเจ้าคนรับใช้พิเศษนั้นได้ เห็นแต่เพียงว่า มันนั่งอยู่เป็นครู่ก็รับคำสั่งเสียงลึกลับว่า

“แกจะพยายามทำให้ดีที่สุด, นายหญิง”

“เออละ ต่อไปนี้เป็นคำถามที่ฉันต้องการให้เธอตอบอย่าง
สุจริตใจจริง...”

ราชสกุลสาวเอ่ยเน้นหนัก แหม่มข้า หางเสียงเคร่งขรึม
จริงจัง

“เรารู้ดีอยู่แล้วว่า เราทั้งหมดจะต้องเดินทางไปให้ถึง
‘เนินพระจันทร์’ วันขึ้นห้าค่ำเดือนหน้า ซึ่งก็เหลือกำหนด
จวนเจียนอีกเพียงไม่นานนักแล้ว เธอรู้ทางตัดขึ้นเทือกเขา
พระศิวะอยู่กับตัวเองดีแล้วไม่ใช่หรือ?”

อาการอันอึ้งและวิแววของความลำบากใจเกิดขึ้นจาก
ร่างนั้น ทุกคนสังเกตเห็นได้ ไชยยันต์ก็ดูตามด้วยเสียงแข็ง
เข้ามาในทันทีนั้น

“อย่าโกหก...อย่าออกลูกไม่ใช่เล่ห์คารมบิดพลิ้วเงื่อนไข
ใดๆเป็นอันขาด ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องพูดกันอย่างตรงไปตรงมา
รู้ไว้ด้วยว่าฉันไม่ใช่ผู้กองรพินทร์ เขาอาจจอกั๊กให้แกล่เสมอมา
ไม่ว่าแกล่จะออกลูกไม่อะไรเอาภิกับเขา แต่ฉันกับนายใหญ่กระที่บ
แกล่แน่ๆ ลองดูก็ได้”

แกงขายยิ้มอยู่ในความมืด

“โดยสัจย์ปฏิญาณ ถ้าแกงขายปกปิดมดเท็จ หรือมีเล่ห์
ทุจริตใดๆ ขอให้ถึงกาลแตกดับไปด้วยอำนาจอาถรรพณ์ของ
ไฟรเถื่อนที่เราเผชิญกันอยู่ในขณะนี้ แกงขายไม่รู้เส้นทางเดิน
ครั้งนี้มากไปกว่าผู้กองรพินทร์ ปราศจากผู้กองเสียแล้ว แกงขาย
จะไม่มีวันไปถึงที่นั่นได้ แต่ในทางตรงข้าม ถ้าปราศจากแกงขาย
ผู้กองก็ยังสามารถนำพวกเราทุกคนไปถึงได้ นี่เป็นความรู้สึก
เชื่อมั่นและพุดด้วยความสุจริตใจ”

“แกพุดอย่างฉลาด แกงขาย” เซษฐาว่า “พุดด้วยสมอง
และลึนของปัญญาชนซึ่งแฝงซ่อนอยู่ภายในคราบคนดงของแก
ซึ่งเราก็ออมรับว่า เราไม่มีวันที่จะต้อนแกได้จนมุม...ว่ากันให้
ตรงประเด็นดีกว่า คืบหนึ่งแกได้เขียนภาพลงไปบนแผ่นหิน
เพื่อให้พรานใหญ่เห็น ภาพที่เขียนนั้นเป็นภาพแผนที่บริเวณ
‘เนินพระจันทร์’ และมีเทวรูปของศิวะเทพประทับนั่งทางด้าน
ตะวันตกของเนินพระจันทร์นั้น มีจันทร์เสี้ยวเป็นปิ่น ไซ้หรือเปล่า?
แกเขียนภาพนั้นไซ้ไหม?”

โดยสงบ แกงขายก้มศีรษะรับอีกครั้ง

“ครั้นนายใหญ่ ผมवादภาพเช่นนั้นจริง”

“อะไรเป็นเจตนาของเธอ หรือว่าภาพนั้นมีความหมาย
อย่างไร เราต้องการคำอธิบายที่กระจ่างที่สุด”

ดารินสอดถามมาโดยเร็ว

“ผมได้รับคำสั่งหรือคำบอกเตือนมาว่า ‘ปิ่นพระศิวะ
ฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นถันพระอุมะจะปรากฏให้เห็น’
และนั่นหมายถึงการตัดทางขึ้นเทือกเขาพระศิวะได้อย่างถูกต้อง
จากเสียงสอนเตือนที่ยังแว่วอยู่ในโสตของผมจนกระทั่งบัดนี้
บันดาลใจให้ผมवादเป็นรูปพระศิวะผู้ทรงจันทร์เป็นปิ่นขึ้น และ
ทิ้งไว้ให้ผู้กองเห็น เพื่อว่าจะช่วยให้เกิดความคิดอะไรแก่เขา
ขึ้นได้บ้าง แต่ผมก็ไม่เห็นว่าเขาจะสนใจต่อภาพที่ผมเขียนใดๆ
ไม่ ไม่แม้แต่จะถามผมว่ามันหมายถึงอะไร?”

คำพูดของแวงซาย ทำให้คณะนายจ้างหันมองหน้ากัน
ดารินชักต่อมาในน้ำเสียงรัลลั่นเช่นเดิมว่า

“ผู้กองสนใจมาก ในภาพเขียนของเธอ เพียงแต่เขาไม่ได้
แสดงให้เรารู้เท่านั้น ว่าแต่ว่า เธอรู้ปริศนาในลายแทงฉบับที่
ผู้กองใช้เป็นเครื่องนำทางอยู่ในขณะนี้หรือเปล่า?”

“ผมไม่ทราบว่ ปรศนในลยทงน้เป็นอย่งไร”

“แล้วเรอรู้ข้อควมนี้ โดยอ้งว่ได้รับคำสั่งหรือคำบอก
เตือนมจกไหน?”

“พระรุดงค์ ‘หลวงปู่’ อจรยซึ่งเป็นท้งผู้อุปการะมมม
แต่น้อย ท่นย่ำเตือนมมไว้หนักหนา ท่นบอกถึงเส้นทงเข้าสู่
มรกตนคร และสั่งให้มกลับค้नเข้าสู่แผ่นดินเดิมของมเมื่อ
อวยวัยมถึงขีดก้หนด”

“ประหลดมก! มันตรงกันกับข้อควมในปรศนลยทง
ของผู้กองที่ระบุไว้เช่นน้?”

ไชยยันต์ร้องขึ้น เชษฐาก้ร้องเรียกพรนใหญ่ขึ้นเบอๆ
สั่งให้เขามารวมกลุ่มกันท้นที่

“รพินทร์ เรชชกควมงชยออกไปแล้ว ต้องการให้คุณ
มาร่วมฟังรู้เห็นกันซึ่งๆหน้าอย่งนี้เลย จะได้ช่วยกันชบคดิหริอ
กันด้วย”

แล้วท่นหัวหน้คณะก็เล่ให้ฟังว่ งชยพุดเช่นไรบ้ง
แล้วว่

“คุณมีอะไรจะพูดกับแงชาย ก็พูดกันเสียต่อหน้าเรา
นี่เถอะ”

ภายหลังจากนั่งไปครู่ใหญ่ จอมพรานก็เอาตะเกียง
แบบเตอรี่แห่งขนาดจิ๋ว ซึ่งสงวนไว้สำหรับใช้คราวจำเป็นที่สุด
ของคณะมาเปิดสว่างเรื่องขึ้นกลางวง ขอกระดาษจากสมุดไดอารี่
ของไชยยันต์มาแผ่นหนึ่ง ยื่นส่งให้แงชายพร้อมกับปากกา
หมึกแห้ง สั่งว่า

“เอาละ แงชาย แกเขียนภาพอย่างชนิดที่แกเคยเขียนทิ้ง
ไว้ให้ฉันดูคั่นก่อนนั้นอีกครั้งหนึ่งซิ...เขียนให้เหมือนที่สุด”

แงชายไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น รับปากกากับกระดาษ
ก้มหน้าสเกตช์อยู่ครู่หนึ่ง ก็เงยหน้าขึ้นส่งให้แกเขาอย่าง
สงบเสถียร ระหว่างนั้นทุกคนเฝ้ายิบกริบ รอดูปฏิบัติการทำที่จาก
บุคคลซึ่งเท่าเทียมกันทั้งสอง ต่างเห็นรพิินทร์รับเอาไปตรวจ
พิจารณาอย่างถี่ถ้วน ต่อมาจึงล้วงเอาแผนที่ลายแทงของเขา
ออกมากางแผ่ตรงหน้าของทุกคนที่มุงล้อมอยู่ แล้วเอาภาพที่

แงซายเขียนค่อย ๆ วางเทียบลงไปบนแผ่นลายแทงใหญ่ ยังตำแหน่งที่ระบุบอกไว้ว่า ‘เนินพระจันทร์’ โดยเปรียบเทียบหันด้านให้ตรงกับทิศในแผนที่

ฝ่ายนายจางทั้งหมดจ้องมองเขม็ง แล้วก็เห็นชัดในการเปรียบเทียบนั้นด้วยความรู้สึกลึกซึ้งอันยากจะกล่าวถึง ทุกสิ่งทุกอย่างมันล้วนแฝงเงาอยู่ในปริศนาอย่างไรพิกล บริเวณเนินพระจันทร์ในเสี้ยวส่วนที่แงซายเขียนนั้น มีรูปลักษณะฐานฐานใกล้เคียงกับที่ปรากฏในแผนที่ใหญ่มาก แม้ทิศที่กำหนดไว้ก็ตรงกัน ตลอดจนทิวเขาอันเป็นภูมิประเทศแวดล้อมอื่นๆ ถ้าจะมีแตกต่างพิเศษออกไปจากแผนที่ใหญ่ก็คือ ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์เท่านั้น ในแผนที่ใหญ่เป็นลักษณะทิวเขา แต่ในแผนที่ที่แงซายเขียน ปรากฏเป็นภาพเทวรูปพระศิวะทรงจันทร์เสี้ยวประทับนั่งอยู่ หันพระพักตร์ไปทางเนินพระจันทร์ ซึ่งอยู่ด้านตรงข้าม

รพินทร์ ไพรวัลย์ มองสบตานายจางเขาไปที่ละคนตามลำดับ และในที่สุดก็ไปหยุดนั่งอยู่ที่แงซาย พร้อมกับเอ่ยขึ้นต่ำ ๆ ว่า

“โปรดพิจารณาให้ถี่ถ้วนรอบคอบ ระหว่าง ‘เนนพระจันทร์’ ในแผนที่ใหญ่แผ่นนี้ กับ ‘เนนพระจันทร์’ ในแผนที่ย่อย อันเป็นจินตนาการภาพของเงาชาย อะไรที่จะเกิดเป็นคำถามขึ้น ก็โปรดถามเงาชายออกไปเดี๋ยวนี้เลย”

ไชยยันต์ขยับปาก แต่เซษฐายกมือขึ้นบอกห้ามเสียก่อน สายตาของหัวหน้าคณะอันเต็มไปด้วยการไตร่ตรองอย่างสุขุม ค้มศีรษะ หันมองลงไปยังภาพเปรียบเทียบทั้งสองที่แผ่อยู่ตรงหน้านั้น แล้วพยักหน้ากับตนเองช้าๆ เอานิ้วเคาะลงไปบนแผ่นของเงาชาย ตรงตำแหน่งที่เขียนรูปพระศิวะไว้

“เทวรูปพระศิวะในภาพเขียนของแกนีอยู่ทางด้านตะวันตกใช่ไหมเงาชาย แล้วก็หันพระพักตร์ไปทางตะวันออก ด้านเนนพระจันทร์?”

“ใช่แล้ว นายใหญ่”

“แกมีหลักเกณฑ์หรือเหตุผลอย่างใด จึงเขียนภาพเทวรูปนี้ไว้ทางด้านตะวันตก หันหน้าไปทางตะวันออก”

นั่นเป็นคำถามที่ถูกต้องตรงกับประเด็นอันควรถามที่สุด
แล้วในความรู้สึกของรพินทร์ผู้นั่งฟังอยู่ด้วย นายจ้ำใหญ่ของเขา
ฉลาดเฉลียวเสมอ

แล้วก็คอยสังเกตดูว่า เจ้าคนลี้กลับจะตอบเช่นไร

“หลวงปู่บอกผมว่า ‘พระศิวะ’ จะประทับอยู่ทางด้าน
ตะวันตกของเนินพระจันทร์ และหันพระพักตร์ไปทางด้านนั้น”

แงซายตอบชัดเจน ชัดชัด ภายใต้น้ำเสียงราบเรียบ
ปราศจากวิแววใดให้จับความรู้สึกแท้จริงภายในได้

“พระศิวะที่หลวงปู่ของแกบอกนี้หมายถึงอะไร ภาพปั้น
หรือภาพสลักเป็นองค์เทวรูป ซึ่งประดิษฐานอยู่ยังบริเวณนั้น
หรือ?”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงสันติราษฎร์

“ข้อนี้ผมไม่ทราบ หลวงปู่ไม่ได้บอกละเอียดแน่ชัดลงไปนัก
ท่านบอกแต่เพียงว่า พระศิวะจะอยู่ทางฟากตะวันตก ให้อรเวลา
ปิ่นที่ปักมุ่นเกศาของพระองค์ส่องแสงเรืองขึ้น ก็จะได้เห็นทางขึ้น